

A viharos tengertől az ég felhőjéig

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 7; Márk 13:26; Lukács 9:26; 12:8; Róma 8:1; 2Thesszalónika 2:1-12; 1Timóteus 2:5

„A Felséges szentjeinek a népéé lesz az ég alatt minden ország királyi uralma, hatalma és nagysága. Ez a királyi uralom örök uralom lesz, neki szolgál majd és neki engedelmeskedik minden hatalom” (Dán 7:27, RÚF).

Dániel próféta könyve 7. fejezetének látomása, ami az e heti leckénk témája, a 2. fejezet látomásával áll párhuzamban. A könyv 7. fejezete azt fejti ki bővebben, amit Isten a 2. fejezetben jelentett ki. Először is, az éjjeli látomás a négy szél által felkavart tengert ábrázolja. A sötétség és a víz a teremtést idézi, de itt mintha valami háborgatná vagy mintha támadás alá került volna. Másodszor, a látomásban szereplő állatok tisztátalanok és keverékek, ami a teremtés rendjének a megzavarását jelképezi. Harmadszor, a látomásban megjelenő állatokról látszik, hogy uralmat gyakorolnak – úgy tűnik, hogy ezek az erők bitorolják azt az uralmat, amit Isten adott Ádámnak a kertben. Negyedszer, az ember Fiának eljövetelével Isten uralma visszakerül azokhoz, akiket jogosan megillet. Amit Ádám elveszített a kertben, azt az ember Fia visszaszerzi a mennyi ítéletben.

A fenti leírás panoráma-szerűen mutatja be azt a bibliai képvilágot, ami ennek a jelképekben bővelkedő látomásnak a háttérében húzódik meg. Szerecsére az angyal megmagyarázta a látomás egyes fontos részleteit, és így megérthetjük e nagyszerű prófécia fő körvonalait.

A NÉGY ÁLLAT

Olvassuk el *Dániel próféta könyve 7. fejezetét!* Mi a lényege annak, amit Dániel látott? Miről szól a látomás?

A Dániel előtt elvonuló állatok megfelelnek a Nabukodonozor álmában szereplő szobor egy-egy részének, csak most még több adalékot tudunk meg a birodalmakról. Érdekes módon a pogány nemzeteket jelképező állatok mind tisztátalanok. A negyedik fenevad kivételével Dániel úgy ábrázolja azokat, mint amelyek ismert állatokat idéznek. Tehát nem véletlenszerű jelképek, mivel mindegyik olyan tulajdonsággal bír vagy arra utal, ami az általa képviselt ország jellemzője.

Oroszlán: Az oroszlán a legtalálóbbs jelkép Babilonra. Szárnyas oroszlánok díszítették a palota falait és a babiloni művészet egyéb darabjait. A látomásban bemutatott oroszlánnak végül kitepték a szárnyait, két lábra állt és emberi szívet kapott. Ez a folyamat a Babiloni Birodalom hanyatlását jelzi a későbbi uralkodói alatt.

Medve: A medve szimbolizálja a Méd-Perzsa Birodalmat. Az „*egyik oldalára kelt*” (Dán 7:5, Károli), „*félíg már fölkelt*” (RÚF). Ez azt mutatja, hogy a perzsák a médek fölé kerekedtek. A fogai között levő három borda a birodalom három fő hódítását jelképezi: Líbia, Babilon és Egyiptom.

Párduc: A sebes párduc a Nagy Sándor által alapított Görög Birodalmat képviseli. A négy szárnyal még gyorsabb lesz, ami találó jelkép Nagy Sándorra, aki néhány év leforgása alatt az uralma alá hajtotta az egész ismert világot.

A rettenetes és szörnyűséges állat: Míg az előbbiek csak emlékeztetnek bizonyos állatokra, ez a lény viszont külön kategória. Azaz, az előzőekről azt tudjuk meg a látomásból, hogy olyan „*mint*” az oroszlán, vagy „*mint*” a medve, de ez nem hasonlít semmire. A többszarvú fenevad még kegyetlenebbnek és vérszomjasabbnak látszik az előbbieknél, találóan jelképezve a pogány Rómát, ami vas lábbal hódított, uralkodott és tiporta a világot.

Az emberi történelem több ezer éve pontosan annak megfelelően jött és ment, ahogyan azt Isten előre megmondta. Mennyire vigasztal a tudat, hogy Isten uralkodik minden lárma, békétlenség és az időnkénti teljes káosz fölött? Mit tanít ez a Szentírás megbízhatóságáról?

A KIS SZARV

Olvassuk el Dán 7:7-8, 19-25 verseit! Melyik hatalom a kis szarv, ami egyenesen a negyedik fenevadból és annak részeként nő ki?

Tegnap megtanultuk, hogy a pogány Rómát jelképezi a tízszarvú vadállat, ami a legnagyobb könyörtelenséggel uralta a világot. Most végig kell gondolnunk, hogy mit jelképez a kis szarv és annak hatalma! A látomás szerint a negyedik állatnak tíz szarva volt, amiből három szarv kitört, helyet készítve egy kis szarvnak. Ennek a szarvnak emberi szeme és „*nagyokat szóló száj*”-a van (Dán 7:8). Egyértelmű, hogy a kis szarv a rettenetes állat által szimbolizált lényből, a pogány Rómából nő ki. Valamiféleképpen továbbviszi vagy folytatja a pogány Róma bizonyos jellemzőit, ugyanannak a hatalomnak egy későbbi szintjeként.

Dániel látta, hogy ez a szarv hadakozik a szentek ellen. Az angyal elmagyarázta a prófétának, hogy a szarv egy király, aki három törvénytelen dolgot tesz: 1) sokat szól a Magasságos ellen, 2) üldözi az Ő szentjeit és 3) meg akarja változtatni az időket és a törvényt. Ezután az angyal meghatározta a kis szarv tevékenységének időkeretét: „*ideig, időig és fél időig.*” A prófétai szóhasználat nyelvezetében az *idő* szó azt jelenti, hogy „év”, az *idők* kifejezés éveket jelöl, kettes alakzatban: „két év.” Tehát ez egy három és fél prófétai éves időszak, ami az év-nap elv szerint ezerkétszázhatvan évet jelöl. Ebben az időszakban a kis szarv támadást indít Isten ellen, üldözi a szenteket és meg akarja változtatni Isten törvényét.

Olvassuk el 2Thessz 2:1-12 szakaszát! Milyen hasonlóságokat találunk a bűn embere és a kis szarv között? Melyik hatalomról van itt szó, és miért? Melyik az az egyetlen hatalom, ami a pogány Rómából fejlődött ki, de Róma része maradt – olyan hatalom, ami a pogány Róma idejétől kezdve a világ végéig fennmarad, tehát ma is létezik?

AZ ÍTÉLET KEZDETE

A négy állatról és a kis szarv tevékenységéről szóló látomás után a próféta egy mennyei ítélet jelenetét látja (Dán 7:9-10, 13-14). Amint megkezdődik az ítélezés, a mennyei jelenet szerint trónokat helyeznek el, ezer meg ezer mennyei lény szolgál az Öregkorú előtt, aki helyet foglal. Az ítélelhozzal résztvevői is leülnek, majd megnyitják a könyveket.

Fontos megjegyezni erről az ítélezésről, hogy a kis szarv ezerkétszázhatvan évig tartó tevékenysége *után* kerül rá sor (Kr. u. 538-1798; lásd a pénteki részt), de még Isten örök országának megalapítása *előtt*. A látomás valójában *háromszor* említi az alábbi eseményort:

A kis szarv ideje (538-1798)

A mennyei ítélet

Isten örök országa

Olvassuk el Dán 7:13-14, 21-22, 26-27 verseit! Miért válik Isten népe javára az ítélet?

Az Ószövetség több ítéleti tevékenységet ír le a szent sátorral és a templommal kapcsolatban, de itt másfajta ítéletről van szó. Ez egy egyetemes ítélet, ami nem csupán a kis szarvat érinti, hanem a Magasságos szentjeit is, akik végül elnyerik az országot.

Dániel próféta könyve 7. fejezete nem írja le az ítéletet, nem részletezi annak kezdetét és végét. Viszont azt sejteti, hogy a kis szarvnak az Isten és a népe elleni támadása után kerül rá sor. Itt az a lényeg, hogy hangsúlyozza a kozmikus méretű ítélet kezdetét. *Dániel próféta könyve* 8-9. fejezetéből (amint azt a következő hetekben látni fogjuk) megtudjuk az ítélet idejének kezdetét és azt, hogy ez a mennyei szentély megtisztításával kapcsolatos és a mennyei engesztelési napon történik. Ennek az a tanulsága, hogy a mennyben nyilván lesz egy advent előtti ítélet, Isten népe érdekében (Dán 7:22).

Miért olyan fontos megérteni, hogy csak azért bízhatunk az ítélet napjában, amit Jézus tett a kereszten? Milyen reménységünk lenne vagy lehetne egyáltalán a kereszttel nélkül? (Lásd még Róm 8:1!)

AZ EMBER FIÁNAK ELJÖVETELE

Olvassuk el Dán 7:13 versét! Kicsoda az ember Fia? Hogyan azonosíthatjuk? (Lásd még Mt 8:20; 9:6; Mk 13:26; Lk 9:26; 12:8!)

Az ítélet során egy különösen fontos szereplő is a színre lép: az ember Fia. Kicsoda Ő? Először is, az ember Fia egy mennybéli személy, de emberi tulajdonságokkal is rendelkezik, ahogy a cím is utal rá. Más szóval, egy személyben Isten és ember, akinek tevékeny szerepe van az ítéletben. Másodszor, az Újszövetségben gyakran megjelenő kép, hogy az ember Fia eljön az ég felhőiben. Dán 7:13 verse viszont nem úgy ábrázolja az ember Fiát, mint aki a mennyből a földre jön, hanem mint aki a mennyben az egyik helyről a másikra megy, hogy megjelenjen az Öregkorú előtt. Harmadszor, amikor azt olvassuk az ember Fiáról, hogy megjelenik az ég felhőiben, az az Úr látható megjelenésére utal. Ez a kép a főpapra is emlékeztet, aki az engesztelés napján a füstölő felhőjével (füstjével) övezve lép a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa azt.

Az ember Fia király is. *„Hatalom, dicsőség és királyi uralom adatott neki, hogy mindenféle nyelvű nép és nemzet Őt tisztelje [KAR: szolgál]”* (Dán 7:14, RÚF). A „szolgál” ige úgy is fordítható, hogy „imád” vagy „tisztel”. Kilencszer fordul elő az 1-7. fejezetben (Dán 3:12, 14, 17-18, 28; 6:16, 20; 7:14, 27), és az istenség előtti hódolat gondolatát hordozza. Tehát az Isten törvényének megváltoztatására tett kísérlet következtében a kis szarv által jelképezett vallási rendszer megrontja az Istennek járó tiszteletet. Az itt bemutatott ítélet azt jelzi, hogy végül helyreáll az igaz istentisztelet. A pápaság által felállított vallási rendszer bűnös embert helyez közbenjáróként Isten és az emberiség közé. Dániel rámutat, hogy egyedül az ember Fia képes közbenjáróként képviselni az emberiséget Isten előtt. Ahogy a Biblia mondja: *„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Jézus Krisztus”* (1Tim 2:5).

Annak alapján, amit a Bibliában Jézus életéről és a jelleméről olvassunk, miért különösen vigasztaló a tudat, hogy központi szerepe van az itt ábrázolt ítéletben?

A MAGASSÁGOS SZENTJEI

A következő igék alapján mi történik Isten népével: Dán 7:18, 21-22, 25, 27?

A „*Felsőleges szentjei*” (RÚF) kifejezés Isten népének megkülönböztető jelzője. A kis szarv által szimbolizált hatalom megtámadja őket. Mivel hűségesen kitartanak Isten Igéje mellett, a pápai uralom ideje alatt üldözik őket. A keresztényeket üldözték a pogány Római Birodalom (a negyedik fenevad) korában is, de a Dán 7:25 versében említett üldözés az, amikor a szenteket a kis szarv üldözi, ez pedig csak Róma pogány korszaka után emelkedik fel.

Isten népét azonban nem tartja örökké elnyomás alatt egy világi hatalom. Isten országa veszi át a földi országok helyét. Érdekes módon a látomásban az ember Fiának „*dicsőség és királyi uralom adatott*” (Dán 7:14, RÚF), az angyal magyarázatában viszont a „szentek” kapják meg az országot (Dán 7:18). Ez nem ellentmondás. Mivel az ember Fia összekapcsolódik Istennel és az emberiséggel is, a győzelmét megosztja azokkal is, akiket képvisel.

Amikor a főpap megkérdezte Jézust, hogy Ő-e a Messiás, az Isten Fia, Jézus Zsolt 110:1 és Dán 7:13-14 verseire mutatva mondta: „*Én vagyok. És meglátjátok majd az embernek Fiát ülni a hatalomnak jobbján, és eljöni az ég felhőivel*” (Mk 14:62). Tehát Jézus az egyetlen, aki képviselhet minket a mennyi ítélszék előtt. Már legyőzte a sötétség erőit, és diadalában részesülnek mindazok, akik közel kerülnek hozzá. Így nincs ok a félelemre. Pál apostol találón jelenti ki: „*De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban*” (Róm 8:37-39, RÚF).

Figyeljük meg, hogy milyen pontosan felvázolja a történelmet Dániel látomása több ezer évvel korábban! Hogyan tanít ez arra, hogy bíznunk tudjunk Isten minden ígérésében a jövőre vonatkozóan?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Egy gyors történelmi visszatekintés megmutatja, hogy a Római Birodalom összeomlása után, ami az északról érkező barbárok támadása miatt következett be, Róma püspöke három barbár törzs vereségét kihasználva Kr. u. 538-ban megalapította egyeduralmát Rómában. A folyamat során átvette a római császár több intézményes és politikai szerepét. Így született meg a pápaság, ami világi és vallási hatalommal bírt, míg 1798-ban Napóleon meg nem fosztotta székhelyétől. Ez nem Rómának, csak az üldözés adott szakaszának vetett véget. A pápa nemcsak Krisztus helytartójának nevezte magát, hanem több, a Bibliával ellentétes tantételt és gyakorlatot is bevezetett. A purgatórium, a vezeklés, a gyónás és a szombat parancsolatának vasárnapra változtatása tartozik a sok dolog közé, amit a pápaság azért vezetett be, hogy megváltoztassa „*az időket és a törvényt*”.

„Az ember egymaga képtelen kivédeni az ellenség vádjait. Büntől szenyyes ruhában, bűnét megvallva áll Isten előtt. De Jézus, a Szószólóánk, eredményesen védelmükre kél azoknak, akik bűnbánattal és hittel reábízzák lelkük megtartását. Képviselei ügyüket és a Golgota csodálatos érveivel legyőzi a vádolót. Isten törvénye iránti tökéletes engedelmisségével minden hatalmat megszerzett mennyen és földön. Kéri Atyját, kegyelmezzon meg a bűnös embernek és béküljön meg vele. Népe vádolóinak ezt mondja: *»Sátán! Dorgáld meg téged az Úr...«* Vérem árán vásároltam meg őket. *»Hát nem tűzből kiragadott üszkös fadarab?«* Azokat pedig, akik hitben reá támaszkodnak, így biztatja: *»Nézd! Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged«* (Zak 3:4)” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 364-365. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

Nézzük meg ismét a kis szarv hatalmának jellemzőit, azét a hatalomét, ami a negyedik fenevadból, Rómából nőtt ki és annak a része is maradt! Melyik az az egyetlen erő, ami évszázadokkal ezelőtt emelkedett ki a pogány Rómából, üldözte Isten népét és még ma is létezik? Miért véd ez az egyértelmű azonosítás a különféle spekulációktól, pl. attól, hogy a kis szarv egy pogány görög királyra utal, aki Krisztus első eljövetele előtt több mint másfél évszázaddal tűnt el a történelem színpadáról? Ugyanakkor hogyan véd attól az elképzeléstől is, hogy a kis szarv egy jövőbeli hatalom, ami majd csak később fog színre lépni?

RUMY ERZSÉBET:
**ÉS LÁTOD?
EGYSZER NEM LESZ MÁR TOVÁBB**

És látod? Egyszer nem lesz már tovább.
Lezárják földi napjaid sorát.
Szemed elé sötét árnyék suhan;
pár perc – és a sorompó lezuhan.
Konganak tested vészharangjai...
És most a lélek mit tud vallani?
Mi voltál, világ árva vándora?
Harcoló hős, vagy zsoldos katona?
Szél fújja szét szép, tarka jelmezed...
Mit adtál, mondd: követ, vagy kenyeret?
Életet, vagy kongó, nagyhangú szót?
Fiad kérő kezébe skorpiót?
Mit hagysz itt? Pénzt? Pert és követelést?
Vagy csak egy csiknyi zsenge, zöld vetést,
egy földbe zárt, elhalt búzamagot,
mit kalászba hívnak a holnapok?
Van kincsed, mi a tűzben el nem ég?
Mefogtad Mestered mentő kezét?
– Nézd napjaid múltba hulló sorát,
és lásd meg: egyszer nem lesz már tovább!